

Vladimir Mičunović

GRUDO DERINE

o lešinaru

10-15292619 u

Gledamo se, više puta, na visokoj steni. Moja smeda moždana kora tako silno mami tvoj savijen krvav kljun.

Raširićeš se nad mojim licem jednog dana. Senka će biti teška, sveobuhvatna. Iskočiće skrivena, poslednja vrela. Ošinuće te, zapanjiti, zasititi.

Draga, divlja ptico. Dodiruješ me krilom češće nego što bi to smela. Tako često da me to podseća na ruku zaručnice.

Napustila si svoju plavu kuću. Da bih ti prekratio trud, penjem se lagano no uporno. Izgubio sam dosta prljave odeće i kože. Možeš mi već sagledati nutrinu. Istina, nejasna, ali stvarnu.

Hranim te. Želim da budeš dostojna mog srca. Bacam ti redovito po čelnu žlicu isklještenih reči. Rasti, surova lepoto uništenja! Kada se konačno obruši, da zadrhti ovo malo zemlje pod nama. Da se šuma razgoliti. Da planina, u strahu, ključ najpitkije vode baci.

Kako su ti samo ružno ime dali. Kriju se od tvog ogromnog, mračnog oka. Uvlače se u zemunice. Gutaju prašinu. Stišavaju damare.

A ja, evo, nastavljam put do mesta na kome će prestati ovo naše upoznavanje. Kad mi bude najzimmije, znam — ogrnuću se tvojom usplamtelom senkom. I biće to moje poslednje leto.

o izuzetnoj sablji

2004016 21

Iskova mi je Novak, one zime, po sećanju. U grlo mi je nečujna vrže. Krivu i toplu kao rebro. Doblju od oba oka. Oštru koliko i bol.

Ama beše sablja mimo druge.

Sablja sat. Dok silazim — otkucava mi vreme po stubama. Budi me pre svanuća da vidim čudo. Kazuje mi put do ljužne drage, prkoseći severnjači. Sablja drvo. Pobodena u životinju nastalu ukrštanjem samoće i oćaja — nadrasla zemno bilje.

Sablja ptica. Ključna kost joj umesto balčaka. Sablja luč. Uz nju se da večerati. Zalazim u mračne odaje. Sa blagom nevidenim, u pratnji golemog straha.

Sablja štit, pa koplje hitnuto u najstvarniji san. Sablja kap suzna. Visi mi o trepavicu. Maja se pomraćenim vidom. Zljebom joj, crveneći, teku zvezde, alemovi mesa.

Sablja posuta koštanim prahom, izglacana kamenom, obrisana lozom. Ljubomorna na moju desnu ruku. Isukana, miluje dojku žene, raseca muško rame.

Ogledam se u njenom sećivu. Radoznalošću deteta, zebnjom starca. Sagledah vir temeni. Obale nedostižne. Oca i sina. I grom.

Rekoh, beše sablja mimo druge. Sat ptica luč štit koplje suza čudo. A iskova mi je Novak, jedne nezapamćene zime, po sećanju.

o nerotkinji

200401927

Pustoš na licu žene koju istem istim ljudim i uzaludnim pokretom kojim ona iste seme jabukovo.

A vreteno izmaglice, pa drvlje i kamenje, pa zvonjava dojki po zidovima praznih crkava, pa kletva bedrom isklesana, pa crne kocke dana u nedogled.

Stope u Lozoviku i pramenje po čokotima. Trava bezrosna i cvet izvitoperen. Pucaju čaure opijuma, puca visoko srce. Zemlja, posna i raspukla, kruži oko zvezde padalice.

Daleki predeli bujnog rastiña dolaze joj katkad u san i ona vrišti tiše nego što voda ljubi mahovinu.

o svetu lana

200402183

Snoplje svetlosti po tebi, meni. Naložnice sunčeve, u košuljama grubim, svetlost dele. Polja mlade kiše iz Hanova. Veće zatvoreno u kupinu.

LAN. UZVIŠEN, ŠIROK. Klasje sna, bolne latice, preteška ulja. Prozor pun belih kvadrata. Zarni vazdusi izazivaju plik i slepilo. Beremo vlat grozničavu, ne shvatajući da smo to već imali.

Prozor pun tamnih slika, zatim. Vrativši se, umaćemo prste u oganj i vodu. Kad isto!

U zidovima nanovo čami svet lana. I sećanje na davno, lanjsko doba.

Opet prozor belih kvadrata. I kao ja ležim u mrtvoj cvasti. A sneg.

o mrtvacima na mesečini

200402439

Moja pesma se opet vraća mrtvacima na mesečini. Pomalo materinski, pomalo pseći. Ona obara piramidu insekata i zavlači se pod gole kosti, nalik crnoj leptirici.

Mrtvaci izgledaju sve nestvarnije, a pesma se zgušnjava i postaje obelisk. Deo predela silazi sa geografske karte i penje se na moj dlan.

(Mravi putuju na mesec. Bez žurbe i bez pamćenja)

Nalazište pomora, izvor čini. Glavni manastir uništen, bogomoljke razvedene, skršen štap.

Moj brat mrtav. Sedmoro dece kraj njega. Dok se oni polako i neumitno pretvaraju u zrak, les i vodu, ja se oćajnički veselim po natrulim doksatima, crtajući mala sunca.

Mrtvace na mesečini samo moja pesma pohodi. Moja pesma, moja mukla snaga.

o čarnim čaurama

200402695

To nisu igre, ta čarolija teskobe koja nas obuzima u polju dok se pod prizemnim oblacima spotičemo o skamenjenu zob. Ta mrtva svetlost u večernjem krugu. Ta kob. Ta lptava moždina.

Zavlačimo se u plod maka i vekujemo do zore. Uljuljkuju nas varave žene glasom zanesenim, šibaju nas mrkim vlasima.

Smešna prostranstva i mlake struje ugrožavaju nam utočišta, gde lučimo svilu, kao larve. Omamljeni mirotičjem i tamninom. Odolevajući iskušenjima da odlutamo. Sigurni i veliki samo među ovim zidovima.

To nisu igre, ta uvijanja oko silne nemoći, oko puste draži. Grlom dok grlimo reč neizrečenu. Dok izmišljamo razloge za san. Dok dižemo nešto kao Risan nad strmim uvalama. Spašavajući se od nerazuma i od prostih izlazaka.